

ler kérte fel, hogy kössenek Németországgal megneemtámadási szerződést. Ha ez nem is jelent sokat, egyelőre ebből az irányból támadás nem érheti. A távolkeleti határok pedig sohasem voltak biztosabbak, mint ma.

A Szóvjjet tehát nem fog engedni követeléseiből. Angliának kell feladni eddigi álláspontját. Ha megegyezésre kerül a sor — ami ma még nyílt kérdés, de valószínűleg megtörténik — az angol politika határozott irányváltoztatásra kényszerül.

Szubotica, 1939. május 31.

Szántó Árpád

Figyelő

Az ifjúság védelmében

Az utóbbi hónapokban a vojvodinai magyar sajtó vitától hangos. Többen szólaltak fel, különböző álláspontokat fejte ki különböző lapokban, de eddig még lap másik lapot nem támadott a leközlés miatt. Tették ugyan egyének, illetve egy egyén, de nem lap. Most Noviszádon megjelenő, „A Nép” alaposan rátámadt az „Új Hírek”-re, Balla Istvánnak, 1939. Márc. 5.-iki számában megjelent cikkéért.

Nézetem szerint, ezért a lapot semmi vád sem érheti. Hiszen a jugoszláviai magyarság annyit csak elvárhat az itteni lapoktól, hogy őket érintő, vitás kérdésekre adott feleleteknek, melyek szintén az itteni magyaroktól jönnek, helyet adjanak.

A fentemlített lap, 1939. Márc. 11.-iki számában válaszol Ballának. (Megjegyzem. Balla cikkével teljesen egyetértek.)

E válaszban az a lap Füstösséket csizmás magyaroknak mondja. Hát uraim, a jugoszláviai magyar munkásoknak nem imponál a csizma! Hiszen ott tartanak, hogy örülnek, ha „Bata” bocskorra telik nekik. A csizmásokról megvan a saját véleményük.

Az „A Nép” cikke tagadja az osztály ellentéteket. Higyje el a cikkíró, mi, elnyomott munkások szeretnénk legjobban, ha nem volnának. De vannak! Ezennel ajánlom a cikk írójának, szegődjön be valahová béresnek. Majd ha napról-napra, éjjel 2 órától este 9—10 óráig hajszoják a munkában, (melyet alig fizetnek meg) munkaadója pedig addig jóízűen heverész, előbb-utóbb rájön arra, hogy milyen szörnyű osztálykülönbségek vannak. Ahogy nem lehet fényes délben a napot az égről letagadni, úgy nem lehet az osztálykülönbségeket sem letagadni. Csodálkozom, hogy Füstös cikkében azt bizonyítgatja hogy Petőfi magyar költő. Az ellenkezőjét még senki sem állította. Úgy tudom, más nyelven nem is írt. Avagy talán a nemzeti keresztény gondolat számára sajátítja ki Petőfit? Akkor nem ismeri Petőfit, mert ő ezt az eszmét sehol sem említi műveiben.

Különben én is, mint annyian mások, szorgalmas olvasója vagyok a „Híd” című sajtóterméknek. De azt hiszem abban egyetlen csizmás vezérakarnok sem parancsolhat nekünk, semmilyen keresztény gondolat nevében, hogy melyik jugoszláviai magyar lapot olvassuk és melyiket ne!

Vagy talán azt képzelik, hogy ők hivatottak helyettünk gondolkodni; vagy hogy gondolkodásunkat, (egyebünk sincs) megrenszabályozhatják?

A jugoszláviai magyar kisebbség számottevő rétege van annyira érett, hogy tudja megállapítani és értékelni, ha valaki az érdekében dolgozik. Elhiszem jóakarátukat, mikor az osztályellentéteket ki akarják küszöbölni az itteni magyar kisebbség közül, de állítom, hogy az első piaci napszámalkú dugába dönti kísérletüket. Kisebbségi sorsunk közös, de gondolkodásunk gazdasági helyzetünknel fogva különböző. Ezt letagadni lehetetlen.

Sörös Mihály
munkás, B. Topola

Emigránsok

E cím alatt az egyik vojvodinai hetilap nemrégiben foglalkozott a magyar politikai menekültekkel és a közvélemény félrevezetése céljából a már tőle megszokott hangon végigkorbácsolt rajtuk.

Hogy a fiatalabb nemzedéket, akik néhány évtizeddel ezelőtt még nem éltek, vagy még gyermekorban voltak, felvilágosítsam, szükséges tartom egy pár szóval megemlékezni a magyar emigrációról.

A Rákóczi- és Kossuth-korszak menekültjei ugyanazokért az ideális népfelszabadító eszméért lettek hazátlanok, mint a húsz év előtti magyar politikai harcosok, élükön Károlyi Mihállyal, aki lemondott grófi rangjáról és negyvenezer holdas kápolnai birtokáról. Ő maga kezdte el hitbizományán a földosztást, a magyar nép évszázados sebének gyógyítását, amiért a ma is uralmon levő hűbéri rendszer hazaárulónak bélyegezte. Pedig a földosztást megelőzően a főnemes-ség és a püspökök fogadalmat tettek politikai hitvallása mellett és ha a nagybirtokot nem fenyegette volna közvetlen veszedelem, bizony sok minden másképen történt volna. De a magyar ezerholdasok elgáncsolták Károlyi nemes törekvését, szövetkeztek a népi köztársaság összes ellenfeleivel — még a csöcselékkal is — s Károlyit és igaz-
vériig becsületes társait megakadályozták céljaiknak keresztülvitélében. A magyar népköztársaság első elnökének nevét nem lehet a magyar parasztság és munkásság lelkéből kitörölni. A parasztok nem felejtik el, hogy Károlyi volt az, aki elsőnek kezdte meg az igazi földosztást és még ma is várják, hogy visszajön és folytatja megkezdett munkáját.

A Rákóczi-emigrációt, a feudális labancok, a Kossuth-emigrációt a feudális Habsburg-zsoldosok, a Károlyi-emigrációt a mai feudális magyarok kergették tragikus hazátlanságba. Amint Rákóczinak és Kossuthnak, úgy Károlyinak sem csorbíthatta ez nemes és tiszta jellemét. Ezt a tényt elferdíteni az olvasók tudatos félrevezetését jelenti.

Osztálygyűléslet és pártpolitikai szenvedély nélkül meg lehet állapítani, hogy ha a mai Magyarországon a földreform kérdésében a nép részéről politikai megmozdulás történne és ha ebben a harcban ismét a feudális urak kerekednének felül: a negyedik emigrációt ugyanazok az okok szülnék meg, mint az előzőket.

A magyar politikai menekültek természetesen ott kerestek menedéket, ahol szabadságszerető politikai meggyőződésükért nem gátolták